

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— Intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

ANUL II.

Nr. 32

SIBIU,
9 August
1931.

Supliment la foala „Lumina Satelor” | Un număr din foale costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.”) 100 Lei.

Alarma soneriei mele.

In zorii zilei, când somnul e mai dulce, soneria mea, par că fi fost clopotul pom-pierilor, dădea alarmă. Nu sună nimenei. Si totuși soneria a trezit toți vecinii.

Nu-i a bună, zise cineva.

Un instalator fu adus în grabă.

Ploua din tavan. De unde apa asta? Teava de apă fu cercetată. Mâna instalatorului fu izbită de perete cu zgomet. El își dădu seama că e primejdie în casă. E, cum se spune în limba lui, »un scurt circuit«: adică o pricina să se aprindă casa.

Omul nu stătu mult pe gânduri. Scoase din gofret (casuță electrică) siguranța opri astfel intrarea curentului înăuntru casei. Si în același timp opri mersul apei prin tevi (de la »casuța apei«).

In casa mea se întâlnise (luase contact, atingere) apa și cu electricitatea. Si toate țevile curentau. Si pereții începuseră să svâcnească. Un ceas de întâzire — și totul ar fi fost cenușă!

Această întâmplare are însă un tâlc duhovnicesc. E singura pricina pentru care am povestit-o. Știi de ce era să i-a foc casa? Dintr'un fleac! Ascultați:

De vr'o 3 luni nu umbla tocmai-tocmai bine canalul de scurgere al apei. Adică undeva, în drumul lui, începuse a se înfundă. Prin ca apa, în loc să meargă, toată, unde trebuie, se întorcea prin răsuflătoarea pardoselii, bolborosind. Puțin câte puțin, fără să bag seama, această apă, în foarte mică măsură, se scurgea pe aiurea: pe unde nu trebuie, prin vr'o crăpătură a cimentului de pe pardoseală. Si eu credeam, nevăzând-o, că se prefăcea în vaporii. Așa fiind, ea s'a adunat, picătură cu picătură, sub cimentul pardoselii. Când a fost deajuns de multă și-a croit un drum prin tavan. A mers pe unde i-a fost mai lesne și a ajuns la lampa electrică, din mijlocul tavanului pe care a umplut-o cu apă. Din clipa când apa a intrat în atingere cu curentul electric a început primejdia (scurtul circuit).

Bolboroseala apei mi s'a parut, trei luni de zile, un fleac. Nu i-am dat atenție. Si iată la ce stare de primejdie a dus.

Se cuvine a vedea aici un tâlc pentru suflet. *Cea mai mică neorânduială în viața noastră, poate duce la peire.*

Așa cum era să se întâmpile cu casa mea. Din aceasta, putem spune tuturor, o învățătură. Adică tuturor celor cari trec cu vederea *păcatul mic*. Un tren rapid s'a opri din senin în mijlocul drumului. Mecanicul cercetând pricina aflat că în cutioara, din care curge unsoare pentru pistonul mașinei, se pușează câteva muște cari astupaseră locul de scurgere. Câteva muște au putut opri un tren de mare iudeală! Păcatele pe care le socotim noi, mici, opresc trenul măntuirii noastre.

Si mai e ceva de învățat din nebăgarea mea de seamă cu apa. Instalatorul, pentru înălțarea primejdiei, a opri apa și electricitatea. Ori ce altă măsură ar fi luat, ardea casa. In graiul cărților asta se cheamă o »isolare«. Așa stau lucrurile și cu noi. De multe ori se cere să ne »isolăm«. Să fim numai cu Dumnezeu. Să mergem la Tribunalul cel mare al pocăinței. Să desfundăm canalul pe care s'a îngrămadit ticăloșia. Să începem viața de înnoire.

Cum e cu puțință aceasta? Nici eu n'am înțeles altă dată spusele Scripturilor sfinte: »De vor fi păcatele voastre mai roșii de cât cîrmuzul, mai albe ca zăpada se vor face«. Dar apa mea, murdară, îngrămadită sub ciment, ne arată o cale de înțelegere. Ea, trecând printr'un strat de nisip, petriș și var »s'a filtrat« și a ajuns la lămpi limpide ca cristalul. *Numai săngele lui Isus este filtrul prin care ticăloșia noastră se curăță.* »Sângele Lui curăță orice păcat«.

Dacă a-i aflat această veste și ai pus-o la înimă, există puțință de înnoire. Există viață nouă. Viață duhovnicească.

Eu nu eram acasă când s'a întâmplat ce v'am povestit. Dar am lăsat pe sora Dochita, din »Oaste« de veghe. Ca o santinelă bună, ea era la post. Fiind deci ca un ostaș adevarat, ea mi-a putut spune, simplu și frumos, ce însemnează vorbele Scripturilor »Vegheai și vă rugați«. Veghea și ruga ei mi-a ocrotit sălașul.

Dumnezeu m'a păzit. Dar m'a înștiințat să iau seama la

»păcatele mici«. O, de câte ori nu sună, din partea Lui, soneria primejdiei, soneria peirii.

Vorba e: auzim noi — ori ne astupăm urechea cu vata — când ne vestește Domnul »urgia« ce va să vie? Cunoscut-am noi graiul suferinței?

Al boalei? Al pagubei? Al morții unei ființe iubite? Toate acestea nu sunt de cât ce-a fost pentru mine alarmă sonerie: un scurt circuit. O primejdie care amenință.

I. Gr. Oprisan.

Viața noastră cere îndreptare.

Câtă nepăsare la oamenii din zilele de azi. Au uitat cu desăvârșire că viața pământească este trecătoare. Si e mai trecătoare decât ne închipuim. Pentru a-i înțelege trecerea-i repede, să privim fraților creștini, scurgerea văilor noastre, — cum undele lor grăbite se rostogolesc în drumul care ni-se pare fără sfârșit.

Privirea noastră însă se oprește mai mult la faptul, că apa este tulbere. Si bine face că se oprește la această împrejurare; foarte bine face. In adevăr este tulbere apa vieții noastre!

Noi știm însă că izvorul apelor este curat. Dar așa este și începutul vieții noastre omenești. Sfântă și fără prihană este copilăria noastră, sfîntă și curăță prin apa sf. Botez.

Sufletul meu de creștin se întrebă însă vrând-nevrând, că de unde e necurătenia vieții noastre, după sfîntenia primă? Răspunsul ni-l dă apa la care priveam. Ea ne spune că s'a tulburat de necurătenia drumului care l'a făcut. In adevăr necurăță este viața noastră. E pătată de necurătenia zilelor cari le trăim. Si noi tot nepăsători rămâнем.

Ne amăgește viața cu plăcerile ei netrebnice. Zilele noastre sunt amăgitore ca și strălucirea apei trecătoare. O vedem cum strălucește în raza soarelui din amezi și ea poate fi chiar murdară. Decuseară ia culoarea roșie-purpurie a soarelui care apune. Vine noaptea și apoi primește dela lună culoarea galbenă a morții. Mai pe urmă se întunecă de tot ca și noaptea bezină. Dar să nu uităm, că apa nici în întunericul nopții nu se oprește în drumul său, — ci continuă a curge până ajunge la odihna

din marea întinsă fără sfârșit. Aceasta nu este altceva decât însăși icoana vieții noastre sufletești. In lumina zilei de pe pământ primește fel de fel de înfățișeri amăgiitoare, — noi știm însă că este încărcată de multe fărădelegi. Lumina amăgiitoare ne poate da înfățișeri plăcute, dar nu ne curățește.

Viața bună sau rea cum este se scurge mereu, până la sfârșit. Un creștin adevărat însă nu poate rămânea nepăsător față de necurătenia care zace în adâncul vieții noastre sufletești. Nu poate rămânea cu atât mai mult, când vede cum se scurg de repede zilele vieții noastre pământești.

Noi vom putea opri mersul ceasornicului de pe peretele casei noastre, dar scurgerea timpului și a vieții, nici de cum. In scurgerea timpului cea mai hotărâtoare zi este »astăzi«! O dacă lumea de azi ar cuprinde adevăratul înțeles al cuvântului »astăzi«, de bună seamă că îndreptarea omenească ar avea altă înfățișare!

Un adevărat creștin trebuie să înțeleagă că Mântuitorul ne chiamă ca »astăzi« să ne îndreptăm. »Astăzi vreau să rup cu trecutul meu întunecat și amăgitor, astăzi vreau o nouă viață lipsită de amăgire lumei trecătoare«, trebuie să fie răspunsul nostru hotărât. Si cu cât mai mult când noi știm că suntem stăpâni numai pe »ziua de azi«! Cele treceute s-au scurs ca apă trecătoare, de cele viitoare nu suntem siguri. Prin urmare fă iubite Frate în Hristos totul, »Astăzi«. Fă și ce ai întârziat a face până acum. Fă tot, pentru că nu știi, nu cumva »azi« e ultima zi din viață.

Preot M. Neagu.

Necazurile, suferite cu răbdare și dragoste, fără împotrivire, ca pentru Domnul, duc mai repede la împărăția lui Dumnezeu decât toate bunurile lumești și chiar duhovnicești, ce-ai fi primit dela El.

Comoara cea mai prețioasă și mai disprețuită, este suferința...

Sfîntirea de steag dela Orăştie.

Cu prilejul sfîntirii steagului, la Orăştie a fost o frumoasă serbare duhovnicească, ce va rămânea în inimile noastre.

De dimineață, ostașii au început să sosească din toate părțile: cu trenul, cu autobuse sau pe jos. Vin chiar din deșertari mari: Petroșani, Lupeni, Arad, Sibiu, etc. Ce duioase sunt întâlnirile! Cu ochii plini de lacrimi ostașii fac cunoștință întâmpinându-se cu salutul duhovnicesc: »Slăvit să fie Domnul«. Totuși întrebă dacă a venit părinte Trifa. Cu părere de rău aflăm că nu poate veni, fiind tot suferind. »Regret foarte mult — scrie Părintele Trifa — că nu pot lua parte la adunarea fraților dela Orăştie. Corpul acesta mult pătimitor mă împiedecă a face această sfârșitare. Cu sufletul sunt într-voi.«

Iar fratele Oprișan ne telegraftă:

»Duhovnicestă sunt prezent la adunare. Păziți vitejește steagul credinței, duceți lupta cea bună.«

Dela școala primară, se formează un mare convoiu, cu mai multe steaguri în frunte care pornește la fr. Boșorgan pentru a aduce noul steag, la biserică, spre sfântire.

Pe tot parcursul drumului fanfara a intonat cântece de ale oastei Domnului. Ajungând la noul steag, împodobit cu flori. Fratele ostaș directorul școală primară N. Crețu, rostește îndemnul de luptă: »Înălțați un steag pe pământ. Sunați din trâmbiță printre neamuri. Pregătiți neamurile împotriva lui«, (a lui satan). (Ieremia 51, 27). »Înșiruiți-vă de bătaie împrejurul răului, Trageți împotriva lui, căci a păcatuit împotriva Domnului«. (Ier. 50, 14). Sosind la biserică, vedem cu bucurie, că alături de părinte I. Moț și V. Necșa, slujește și părinte prof. Gh. Secaș dela Sibiu, trimisul I. P. S. Mitropolit Nicolae, care în grija ce ne poartă a ținut să fie informat de aproape de cele petrecute. Prin aceasta, I. P. S. Mitropolit, din nou s'a arătat ca un bun Păstor al turmei, pe care voiește a o duce la limanul cel bun. Noi ostașii Domnului, îi mulțumim pentru iubirea ce ne poartă, strigând din inimă: Intru mulți ani Stăpâne!

După sfârșitul liturgiei, se face slujba de sfântire a steagului și a cătorva cruciuliște. Cu acest prilej, părinte Moț a ținut să dea bune îndemnuri ostașilor, intru purtarea cu bărbătie a luptei ce-au început sub steagul Oastei sub oblaștirea bisericii ortodoxe. Părinte prof. Secaș, cu talentul de predicator ce-l are dela Dumnezeu, a încălzit inimile ascultătorilor vorbind despre: »luptă«, pornind dela cuvintele Mântuitorului: »Indrăzniți căci eu am biruit lumea«.

A arătat cine e vrăjmașul împotriva căruia trebuie să luptăm (satan) și cine e Cel care ne dă biruința în această luptă (Isus). Lupta ține cât ține și viața. Ea e grea, dar noi nu suntem singuri, deci nu tre-

buie să dăm înapoi »Eu cu voi sunt — a zis Domnul — până la sfârșitul veacurilor«.

Ostașii, au luat masa, la școala primară. După amiază, cei peste 500 de ostași, au mers în sala dela hotel »Central«, unde s'a desfășurat programul și unde au luat parte și alții creștini din oraș.

Părintele Moț, rostește: »Tatăl nostru«, ostașii cântă: »Bine ești cuvântat«. Se trimite 2 telegramme. Una I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae al Ardeleanului, cu următorul cuprins: »Sub flamura steagului sfânt azi, am făcut legături de luptă împotriva patimilor omenesti și dușmanilor bisericii noastre«. Cealaltă părintelui Iosif Trifa, cu acest cuprins: »Regrătând din suflet absența în trup a iubitului ei comandanț, »Oastea Domnului«, a simțit totuși prezența sufletească și s'a rugat pentru el.«

A urmat firul programului cu vorbirea însuflarește a fratelui dir. Crețu, despre ce este Biblia: »Legea Domnului este desăvârșită și luminează sufletul« (Ps. 11, 7). »Cuvântul Domnului este scut pentru toți« (Ps. 18, 50).

Ostașul Goguță din Cerna (primar) a vorbit cu temeiuri din sf. Scriptură, despre Creștinismul cel adevărat — acel care ne trebuie.

Fr. înv. Marini, prin câteva pilde, a arătat cum Dumnezeu poartă de grije celor credincioși. »Aruncă asupra Domnului grija ta și El te va hrăni«. (Psalmi).

Părintele Secaș, vorbește plăcut, electrizând prin cuvântul său adunarea. Dovedește lucrul cel mai de seamă ce avem de făcut. Comoara cea mai scumpă ce avem de căștigat: Mântuirea prin sângele Domnului Isus. Dat fiind că nu ducem nimic cu noi, mântuirea e singura pentru care trebuie să luptăm. Mântuirea prin Isus Hristos în Biserica Lui.

Ostașul Gligorescu, spune câteva pilde frumoase despre puterea lui Dumnezeu.

Sora Ostașe M. Stoicuță învățătoare (Săsciori), a vorbit foarte duios despre dragostea pe care Dumnezeu-Tătăl ne-a arătat-o în Isus Hristos Fiul Său, care s'a jertfit pentru mântuirea noastră. Face o caldă chemare la Isus.

Fr. T. Longhin (Sibiu), cântă o cântare. Tot așa fr. Gligorescu dela Hunedoara.

Fratele Opriș, a predicat despre milostenia creștină. A arătat puterea milei. Un creștin trebuie să fie milostiv căci și Domnul este milostiv. »Fi-ți milosi precum Tatăl vostru cel ceresc milostiv este« (Evanghelia). Rugăciunea fără milostenie n'are putere.

Mai vorbește și fr. Berian precum și Dănilă din Căstău, apoi părinte V. Necșa, scoțând la iveau munca ce s'a făcut la Orăştie, arată și aduce mulțumiri conducătorilor Oastei de aci, îndemnându-i a duce munca înainte.

Au mai fost mulți vorbitori, — între cari regretăm vorbirea fr. înv. Popa, — din cauza timpului scurt, n'au putut lua cuvântul.

Intre predicile și vorbirile tinute, ostașii au cântat, iar copiii au spus minunate poezii, cari au stors lacrimi.

In special mica ostașe cântăreață din Vârmaga și fiica fratelui ostaș Gh. Muntean din Batiz, care a declamat o duioasă poezie despre Isus și mântuirea... Lacrimile curgeau și roaie din ochii celei ce spunea, ca și din ochii celor ce o ascultau. O credință mare și o dragoste arătoare am văzut la acest copil al lui Isus, pentru Mântuitorul, despre a cărui dragoste noi vorbim dar atât de puțin îl iubim. Glasul ei par că venia din alte lumi,

mai curate și mai sfinte. Si ne simțiam mustați parcă fiindcă nu-L iubim de ajuns. Fericit este cel ce are un astfel de copil.

Programa s'a încheiat c'o rugăciune.

La plecare am auzit un tăran din Orăştie, care nu era ostaș, spunând despre adunarea noastră:

»Ceeace s'a văzut azi în Orăştie, n'a mai fost niciodată și n'a mai fi până-i lumea.«

Cu nădejdea în Domnul, credem că nu peste prea multă vreme, serbări de acestea religioase, cu cari înălțăm inimile creștinilor, spre tronul Tatălui ceresc, se vor mai aranja la Orăştie, precum și în alte locuri, căci sunt prea frumoase pentru întărirea simțului creștinesc.

Vestitorul.

La „Adormirea Maicii Domnului“.

*Azi, e mare sărbătoare
In cinstea Sfintei Fecioare,
Maica Domnului Hristos,
Ce din iad pe noi ne-a scos.*

*Azi, creștini Tie-ți cântă
Maica noastră cea prea sfântă,
Azi, cu toți te slăvesc,
Adormirea-ți prăznuesc.*

*Astăzi, Maică Preacurată,
Te-a chemat al nostru Tată
Să locuești în cer, sus
Lângă Fiul tău, Isus.*

*Azi, și noi cu bucurie,
La tine Sfântă Marie
Ca Apostolii venim
Si cu drag te preamărim.*

*Azi, gândul nostru se 'ndreaptă
Către tine Preacurată,
Ca din slăvile cerești
Mereu să ne ocrotesc.*

*Azi, la tine venim iară
Maică Pururea Fecioară
Ajută-ne a-ți serba
Sfântă adormirea ta.*

I. Tudusciuc, învățător-ostaș al Domnului, Brăhășoaia—Vaslui.

Casa dreptilor o binecuvintează Dumnezeu.

In legătură cu aceste cuvinte din Pildele lui Solomon capitolul 3 versul 33, voi să vă povestesc o istorioară.

A fost în decursul Revoluției franceze dela 1792.

In vremea aceea în Franța se întâmplă, ceeace se întâmplă astăzi în Rusia. Bisericile au fost devastate, credincioșii priponiți și condamnați la moarte.

Un băiat Tânăr dintr-o familie ilustră, pentru a scăpa cu viață, a trebuit să fugă și el în altă țară.

Străin în țară străină, Tânărul, ca fiul risipitor din Evanghelie, nu a mai păstrat frumoasele obiceiuri din familie și a uitat de Dumnezeu. — In felul acesta a căzut din păcat în păcat, nemai ținând seama de ce e bine și placut lui Dumnezeu.

Zece ani în urmă, Tânărul a devenit bărbat și s'a întors acasă. Turbarea revoluționară s'a linșit și astfel și-a putut vedea pe ai săi.

Era pe la ora zece seara când s'a apropiat de casă și părinții lui nu știau nimic de întoarcerea lui.

Adânc mișcat urca drumul ce ducea la castel. Perdelele erau lăsate pe jumătate; Tânărul ajunge în dreptul ferestrelor. Deodată aude o voce, se oprește și ascultă: era vocea mamei sale, care și făcea rugăciunea de seara, rugăciune pe care în copilărie o zicea și el în genunchi alături de mama

lui. — Inima Tânărului bătea cu putere, convorbirea mamei sale cu Dumnezeu prin rugăciune l'a doborât la pământ; cu fruntea în țărâna a început și el să se roage precum se rugă în copilărie.

Intors acasă și-a aflat părinții, și-a regăsit și pe Dumnezeu.

Această istorioară atât de mișcătoare nu ne aduce oare aminte de mireasma bine făcătoare a rugăciunii de care ne amintește Evanghelia, și care se desprinde din rugăciunile sfîntilor? Rugăști-vă pururea și rugăciunea dreptului, nu va fi trecută cu vedereă.

Am văzut cum rugăciunea mamei a transformat pe bărbatul fără Dumnezeu.

Rugăciunea făcută regulat în familie, a pregătit oarecând inima Tânărului, astăzi vocea mamei, cu ajutorul lui Dumnezeu, recâștigă inima bărbatului.

Credincioșii ai Bisericii ortodoxe, avem noi obiceiul să ne rugăm în casele noastre alături de copiii noștri? Ii învățăm să se roage? Dacă nu, s'o facem! Pentru ca străinul, oaspele, prietenul, fiul, venind la noi să afle pe lângă o creștească primire, și pâinea coborâtă din cer.

Această pâne nu o putem avea decât prin rugăciune, și având această pâne casa ne va fi binecuvântată.

Preotul Gh. Secaș.

Păcatele cu gândul.

Un întemnițat îvinuit de omor își aștepta, cu înfrigurare osânda, pe care nimeni n-o putea ghici dinainte. Ea putea să cuprindă pedeapsa cu moartea (cazul se petrecuse nu la noi în țară) căci toate împrejurările, în care se săvârșise crima, vorbiau pentru vinovăția întemnițatului, dar pe de altă parte îvinuitul putea fi declarat nevinovat, căci judecătorii nu aveau la în vedere nici un temei sigur împotriva lui. Si într'adevăr, judecătorii aduseră o sentință de achitare (îl declaraseră nevinovat).

Mare le fu însă mirarea celor din sală când văzuseră că, îvinuitul în loc să trezească de bucurie, el se prosterinușe la picioarele judecătorilor săi strigând printre lacrimi: »Osândiți-mă, osândiți-mă la moarte, căci sunt vinovat!«.

La început, judecătorii socotiră că a înebunit de bucurie, dar încredințându-se că-i în toate mintile, îl întrebă: »Bine dar tu spuneai până acum, că nu a-i ucis! Sau minti

Gh. Șoima.

„Oțel garantat“.

Mai mulți săteni intraseră într'o prăvălie și voiau să cumere câte o coasă. Fiecare a început să-și aleagă după placerea lui.

Se știe că pe unele din ele, este scris cu litere mari: »Oțel garantat«, adică sunt făcute dintr'un material bun și este sigur de tăria lor.

Sătenii noștri văzuseră și de felul acesta, însă se fereau de ele și cercau pe altele cari n'aveau nici un fel de scrisoare.

Negustorul, ca să-și vândă marfa, a început să-i îndemne: »Luati și de astea căci vedeti, sunt făcute din »Oțel garantat«.

Atunci, un moș, care stă mai la o parte i-a răspuns: »Nu ne mai îndesi cu ele, că vorbele acele sunt mincinoase. Ne-am înșelat noi de atâta oră și acum nu ne mai putem juca cu palmele noastre. Eu numai atunci pot să dacă o coasă este bună sau rea, când o i-au la bătaie cu ciocanul și apoi o pun în iarbă. Numai atunci pot să eu, dacă-i făcută din »Oțel garantat« sau de fer...«.

Gândindu-ne puțin la vorbele moșului de mai sus, am putea să facem o mică asemănare cu viața noastră de creștini. Fiecare dintre noi

În Oaste au mai intrat:

Din Stanciova (jud. Torontal): Leah Nicodim.

Din Cristești (jud. Botoșani): Toader N. Andrei. Din Dăbuleni (jud. Romană): Florica Șt. P. Dîță.

Din Săcărâmb (jud. Hunedoara): Dan Maria.

Din Pechea (județul Covurlui): Vasile T. Ștefan și Maria A. Necula.

Din T.-Severin: Ionel Tudosie, comerciant. Din Stroesă (jud. Mehedinti): Nicolae Gh. Suflea.

Din Găvănești (județ. Buzău): Dumitru Gh. Ionescu, învățător și soția Eana.

Din Deleni (j. Botoșani): Vasile Ilăș și Marița Munteanu.

Din Drăgești (j. Vaslui): Ileana Danici și Maria Dănilă.

INVITARE.

La sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, 15 August, se va ține la Săsciori jud. Alba o mare serbare religioasă a Oastei Domnului.

Învităm, cu toată dragostea, pe toți frații ostași și pe toți cei doritori de bună pășune duhovnicească, a lăua parte.

Ostașii din Săsciori.

acum sau ai mintit atunci! Ce putem crede noi?«?

»Nu eu am omorât; dar totuși și eu sunt ucigașul celui ucis! Căci și eu îmi pușescem în gând să-l omor; iar când am văzut că altul mi-a luat-o înainte, m'am bucurat în inima mea de moartea dușmanului meu. Acum însă mă muștră conștiința. Osândiți-mă, osândiți-mă!«

Firește, că judecătoria civilă omenească nu-l putea osândi numai pentru gândurile și simțările lui rele, pe care nu îi le putea controla. Însă deasupra acestei judecătorii, se ridică pentru toată lumea judecătoria conștiinței, aceea care-l facea să se simtă vinovat și care-l neliniștea chinindu-l, iar mai presus și de conștiința fiecaruia să judecătă lui Dumnezeu.

Amândouă osândesc și gândurile omului. Păcatul cu gândul este tot atât de mare ca și cel cu fapta, căci din gândul omului izvoresc faptele sale. Deci să ne luminăm mintea numai cu gânduri curate.

Gh. Șoima.

poartă numele de »Creștin ortodox« adică creștin adevărat, creștin care îndeplinește cu sfintenie poruncile Domnului nostru Hristos. Ce frumos nume!

Dar, când te gândești la felul nostru de trai, când te gândești la viața noastră atât de sbuciumată și împotmolită în noroil păcatelor, mai îți vine să zici ca și moșul: »vorbele aceste sunt mincinoase!«.

Un creștin adevărat se cunoaște atunci când intră în luptă. Numai atunci se poate să dacă-i »Oțel garantat« sau fer. Câtă vreme, te poticești la fiecare pas, câtă vreme, nu poți înfrunta o căt de mică îspită, mai poti spune oare că este »creștin ortodox«. Vai, ce minciună!

Aici se vede destul de lămurit însemnatatea cuvintelor sf. Apostol Pavel care spune: »Iar tu te luptă și sufere ca un bun ostaș al lui Hristos« (2 Tim. 2-3). Deci, la luptă fraților, căci numai »Cel ce va birui (pe satan) nicidcum nu va fi vătămat de o a doua moartea« (Apoc. 2-11).

I. Tuduciuc, inv.
ostaș al Domnului,
Brăhășoaia - Vaslui.

Istorioare de mare preț.

Reînvierea.

La Damasc înainte cu 30-40 de ani, a ars cel mai sfânt locaș de închinare al Turcilor de credință moșenească. A ars moscheia numită a Omajazilor. — Această moscheie (biserică turcească) 700 ani, a fost biserică creștină ortodoxă. (Stim că Turcii păgâni, au prefăcut în moscheie cele mai frumoase biserici creștine). După foc, din noua moscheie și vechea noastră biserică creștină ortodoxă, au rămas numai zidurile goale, — și acelea cojite de flacăra focului. De deasupra portalului minunat, iasă la suprafață splendoarea arhitecturii (frumusețea zidirei) creștine, cu inscripția cuvintelor vecinie: »Împărația Ta Doamne Isuse Hristoase este împărație vecinică, și stăpânirea Ta este peste toate neamurile!«.

Oare nu cumva această descooperire este simbolul vieții noastre sufletești? De atâtă vreme a pus stăpânire pe viața noastră un duh străin, care ne-a pierdut. Si acum focul Duhului Sfânt a descoperit în viața noastră sufletească veci urme creștinești, moștenite din

învățătura sfântă, a »Bisericii« lui Hristos, înscrise în sufletul nostru prin gura blagoslovită a părinților noștri, cei de mult mutați în împărația lui Dumnezeu.

Si în adevăr, »împărația lui Dumnezeu este peste toate neamurile«, — dar mai pe sus de orice, simt, că împărația aceasta, este stăpânitoarea vieții mele.

Zelul creștinesc.

Nu odată auzim, că sunt atâtea lucruri, la cari prea mult zel, strică.

De acest lucru, Frate! care te afli în slujba lui Isus Hristos - Dumnezeu, să nu te temi niciiodată! Să nu te temi că ai trecut vreodată peste măsură; doar de un singur lucru să porzi grije deosebită, că zelul tău să fie împreunat cu multă înțelepciune.

Mila.

O mică copiliță ajutată în săracia sa, a făcut următoarea observare: »Un om poate ajunge la fericirea vecinică fără nici un ban în buzunar, — dar la nici un caz, fără milă în inima sa«. Pr. M. Neagu.

Ce este Omul.

Omul să aseamănă cu un stup de albine,

Gândurile sunt albinele ce-l conduc la rău sau bine

Câmpul pestriț de florile cu mierea fericirii

E scăldat de soarele măreț al iubirii.

Florile răbdării, umilinții conțin mierea fericirii

Dar numai dacă le 'ncălzește soarele iubiri

Când soarele iubiri nu răsare pe bolta cerului sufletesc

Albine, flori suferă sub iarna uri și să prăpădesc

Si iarna uri are spini în flori otrăvicioase

Ele conțin otrava răzbunării cu distrugeri rușinoase

Fiecare om are în sine o boltă cerească.

Dar la puțini e'n stare soarele iubiri să 'ncălzească

Lumina ce o dă soarele măreț al Iubiri

Este Isus ce ne arată calea spre florile fericirii

Soarele ce topește din iarna uri ori-ce rău

Este căldura duhului este însuși Dumnezeu.

Albinele au aripi să poată zbura spre florile cu miere

Gândurile sufletului au credință, cine-o are nu mai pierde.

Trimis de: Arsa Chepețan,
com. Felnac (jud. Timiș).

Raportul No. 63, Oastea Domnului București.

Joi 9 Iulie a fost ultima adunare din vara aceasta. Așa fiind, ședința a fost plină de duioșie caldă în tot programul ei.

După ce fr. Tănărescu a citit psalmul 75 și s'a cântat »Cu noi este Dumnezeu«, fr. Oprisan a vorbit despre »Pomana cu bani« și »Pomana fără bani« plecând de la textul »Aur și argint n'am, dar ce am îți dau«. Purtătorul nostru de cuvânt a arătat înțelegerea cu totul greșită a celor ce cred că nu poti face binele de căt cu bani! Nu bogății au privilegiul binelui: ci săracii! Si chiar când sunt bogăți cari fac binele, nu banii lor dau pecetă binelui făcut ci cu totul altceva pe care îl poate avea și cel mai sărac om din lume! Si aceia se chiamă: o inimă (în care sălășuese dragoștea, deci Dumnezeu); serviciile personale (temp, osteneală, cuvânt de povăță, de măngăere, ajutor în natură) pe care le întrebuițăm fără zgromot, fără gând de a fi lăudați — pentru suferința omenească și

binefacere duhovnicestă (vestirea Evangheliei, sfintenia, împărtirea cărților de zidire sufletească, rugăciunea) cari pot fi făcute și de cel din urmă sărac din lume.

Nu totdeauna pomana cu bani săză bucurie celui ce o face și celui ce-o primește. Dar pomana duhovnicestă aduce bucurii fără de preț.

Fratele student Paschia cântă o minunată cântare duhovnicestă.

Fratele Al. Lascarov-Moldovanu arată, mișcat, că singura oază în care se simte trăind în adevăr este Oastea Domnului.

Fratele Paschia rostește un înduioșător cuvânt de mulțumire pentru frații cari se ostenesc în adunarea aceasta duhovnicestă.

Se încheie cu rugăciune smerită pentru I. P. S. Mitropolit Nicolae, pentru Părintele Trifa, pentru toți preoții Bisericii și pentru toți ostașii.

Secretariatul Oastei.

Mâna nevăzută.

Doi pictori cucuijați pe niște schele, îndreptau zugrăveala de pe bolta unei catedrale renovate. Deși pictori de biserică, totuși, amândoi făceau parte din ceata acelora cari nu mai cred în cele sfinte.

Tocmai pe când își băteau joc, între ei, de evlavia credincioșilor cari aveau să se roage și pe mai departe în catedrală, aceea, iată, că, un glas de rugăciune începu să răsune în biserică. Supărăți, amândoi priviră în jos și deținătorul ochii de o copilă, îngenunchiată în fața unei icoane. La început nu ziseră nimic, sperând că, copila va pleca îndată. Furia le creștea însă, din ce în ce mai tare când văzură că cea îngenunchiată zăbovea, rugându-se din ce în ce mai fierbinte. Plini de nerăbdare pictorii se răstiră atunci la ea poruncindu-i să plece. Adâncită însă în rugăciunea ei, copila nu auzise nimic.

După ce mai strigăra de câteva ori tot în zadar, pictorii socotind că-i surdă, se gândiră să-și rădă de ea, păcălind-o. Ne zărand-o bine, de sus, și bănuind că-i fată săracă, unul din ei mototoli o hărtie de o sută de lei și o aruncă lângă fată. Aceasta o

zări îndată și încredințată că Dumnezeu i-o trimisese (nu-i trebuia să știe cum) și schimbă pe dată rugăciunea de cerere într-o de multămită întocmai cum se aşteptaseră pictorii, cari rădeau cu hohote de «neștiință fetei».

Copila plecă în curând, lăsând pe cei doi pe deplin încredințați că au izbutit să-și rădă de ea.

Ei însă nu știau că o putere nevăzută îi făcuse să creadă că acea copilă era săracă deși de fapt era foarte bogată. Ei nu știau că ea ducea banii primiți unei familii sărace în care tatăl murise de mult iar mama zăcea bolnavă. Ei nu știau că ea dăruise tot în acea zi, acestei familii toți banii pe cari îi căpătase pentru prăjituri și bomboane și că neîndrăznind să ceară altii dela tatăl său care era om rău la suflet și dacă ar fi știut ce face cu banii ar fi certat-o, ea se duse să se roage pentru cei nenorociți. Ei nu știau ce mână nevăzută, îndreptase copila tocmai în catedrală în care se aflau ei. Căci ei nu înțelegeau că Dumnezeu se folosește și de cei păcătoși pentru măntuirea celor cari î se închină.

G. S.

tru osteneala ce și-au dat-o venind în mijlocul credincioșilor lui și îi roagă ca și de altădată să-l asculte tot așa de cu drag și să mai vină între ei.

Indeamnă apoi pe credincioș să se pregătească pentru a intra în Oastea Domnului, care merge cu iuțeală învingând pretutindenea puterile întunericului ale rătăcirilor și credințelor deșarte. Va da Dumnezeu ca nu peste mult timp această mare lumină, se va răspândi în toate ascunziurile și atunci poporul măntuit de povara înșelăciunii și a întunericului va respira liber aerul curat al adevărului și libertății.

După aceste poporul foarte mulțumit de cele ce a auzit și văzut cu lacrimi în ochi de bucurie mulțumește preotului Ilie și ostașilor din com. Beznea și îi roagă să-i mai cerceteze.

G. P. C.

Din Sighișoara.

În ziua de 19 Iulie a. c., am avut o petrecere în Domnul chemând pe frații din jur. Dimineața au început a veni frații din com. Jacul, Mălăncrav, Seleușul mare, Vâňători, Topa, Seliștat, Șarăs, în număr destul de mare. Luând parte la sf. Liturghie. Părintele protopop Emilian Stoica a explicat sf. Evanghelie despre tămăduirea celor doi orbi dela Matei 9-27, spunând și câteva cuvinte luminate fraților veniți. După sf. slujbă toți frații au luat masa la frațele Z. Moldovan iar la orele 2 d. m. am luat parte la sf. Vecernie, după sf. Vecernie s'a început programul adunării ce s'a ținut în Capela din Strada Regele Ferdinand.

Adunarea s'a început cu cântarea Impărate Ceresc. Părintele protopop a tălmăcit tot din sfânta Evanghelie a zilei tălmăcind foarte luminat și plăcut inimelor noastre, numind Oastea Domnului o scoală, mai mult ca atâtă ne-a numit Secerători fiind lipsă că secerișul îi mare, pe cum sfânta Evanghelie numește la Matei 9-37, o mare bucurie a aşezat în inimile ascultătorilor.

Vorbește frațele Teofil Moldovan din com. Seliștat despre îndreptarea ce este Biserica, și întoarcerea la Domnul, aduce înainte datorințele unui ostaș și cinstirea Dumineci, apoi au mai vorbit și frații ostași: Ioan Morari, Ioan Buzăs, Stefan Palea și Mihail Iacob.

Trei copilițe declamă câte o poezie frumoasă și plăcută. Pr. Cuțernicul părinte protopop încheie adunarea mulțumind fraților veniți și tuturor celor ce au luat parte. Se cântă apoi Doamne al puterilor și cu noi.

Un ostaș.

Din Șepreuș.

Oastea Domnului din comuna Șepreuș a ținut o frumoasă serbare la 19 Iulie 1931, participând mai mulți frați din mai multe sate. La sfânta Liturgie au servit 2 preoți. Răspunsurile la Liturgie le-a dat corul din Șepreuș compus cea mai mare parte din ostași, condus de Ionel Rugia.

După masă a urmat programul școală duminecale compus din 14 puncte. Am ales de prezentat al acestei serbări pe cucernicul părinte Ursuș. După rugăciunea și cântarea obișnuită părintele Ursuș a ținut o conferință atât de mișcătoare încât cred că n'a fost suflet pe care să nu-l miște, arătând marea însemnatate a acestei serbări, apoi a vorbit frumos frațele Sas Petru din Șomoșcheș despre Maica Biserică, că

cum o privesc sectari, urmând apoi un dialog, a mai vorbit apoi frațele Burcă Petru din Cermei și directorul școalei primare Șepreuș, arătând foarte pe larg rătăcirile sectarilor și marea bine ce ne-a făcut Maica Biserică.

A vorbit foarte bine despre boala sufletului Pavel Burcă, primar din Șomoșcheș, apoi s'a spus și declamat multe poezii și s'a cântat cântări frumoase, părintele Ursuș încheie cu o frumoasă vorbire, iar subsemnatul am mulțumit tuturor fraților pentru dragostea ce ne-au arătat, după aceia am trecut la Vecernie unde ne-a predicated foarte frumos părintele Goldiș.

I. Pârvu, ostaș.

Din Reșița (Bănat).

Ostași din com. Reșița împreună cu cei din Câlnic și mulți din împrejurimi au făcut o procesiune la sf. Mănăstire Vașova. — Petrecând tot timpul în cetări și tâlcuiri și cântând cântări de-ale Oastei foarte plăcute sufletului. Ne-a durut foarte mult lipsa harnicului ostaș al Domnului părintele preot Boariu din Șoșdea fiind bolnav.

După întâlnire ne-am întors cu toții pe la casele noastre mânăgăiați de cele auzite. I. Pârvu, ostaș.

Din Mănașeni (j. Vaslui).

În 19 Iulie a. c. în satul Mănașeni s'a ținut o frumoasă adunare în școală, luând parte mulți ostași și credincioși împreună cu preoții lor. Adunarea s'a început cu cântarea »Cuvine-se cu adevărat« și alte cântări religioase.

A vorbit foarte frumos Frațele înv.-ostaș Tuduscuc despre mișcarea »Oastei Domnului«; iar părintele C. I. Manolescu a vorbit despre cum a fost restignit pe cruce și chinuit Mântuitorul. — După terminarea adunării ne-am întors cu toții pe la casele noastre laudând pe Dumnezeu.

Invalid V. Sima, ostaș.

„Oastea Domnului“ la Berzovia.

În ziua de 19 Iulie a. c. credincioșii din Berzovia în frunte cu păstorul lor sufletesc, preotul Gh. Ogârlaci au plecat la »Mănăstirea Izvor« din Vașova.

Seară am ajuns la mănăstire, unde a doua zi fiind hramul Sf. Mănăstiri s'a adunat credincioși dela mari depărtări și mai ales cei înscrisi în »Oastea Domnului«.

Așa multă lume a fost că și apa izvorului n'a mai putut sătura pe cei însetați.

Au venit ostași în frunte cu preoții lor din Câlnic, din Vașova, din Valea-mare, și Surduc.

Seară după vecernie s'a făcut și utrenie iar după utrenie a început slujbele celor suferinzi.

După sf. Liturgie în ordinea care au venit, toți sau împărtășit pe la vatrile lor mărind și laudând pe Dumnezeu.

Vestitor: Bujor.

ADUNARE!

»Ostașii Domnului din comuna Curciu, jud. Târnava-Mică, învăță cu dragoste pe toți ostașii de pe Târnave și jur la adunarea ce se va ține în loc la 16 August. (Dumineacă după Adorm. Maicii Domnului). Pe ceice doresc a lăsat parte, rugă să ne avize mai de timpuriu. Pentru de ale măncări se vor îngriji ostașii din loc.«

Ostașii Domnului din Curciu.

In Oaste au mai intrat:

Din Sibiu: Florica Marin, Maria Moldovan, Maria Tinca, Ana Moldovan și Paraschiva Livezean.

Din Drăgoiești (jud. Timiș): Ioan Berariu, Nicolae Jurca, Nicolae Hopotă, Iosif Stoia, Eva Crețiu, Ana Demeneșu, Eva Drăgolescu și Ana Tâncă.